

Kultúrna vojna a teroristická vojna: Nevyhadzujte Britney s vodou po kúpaní

William Kilpatrick

17. apríla 2021 ✚ Spoločnosť ✚ Islam



Zdroj: Pixabay

Ako si politický vedec Samuel Huntington všimol, nachádzame sa v civilizačnom zápase s islamom. Zároveň však prebieha aj iný, vnútrocivilizačný zápas, ktorého výsledok môže určiť výsledok tohto globálneho zápasu. Nazýva sa kultúrna vojna. Kultúrna vojna prebieha na rôznych frontoch: debaty o manželstve, umelých potratoch, LGBTI, vzdelávaní, sexualizácii detí zábavným priemyslom a desiatky ďalších otázok. Hoci kultúrna vojna zďaleka neskončila, je ťažké vyhnúť sa záveru, že kresťania ju prehrávajú. Okrem toho prehra v kultúrnej vojne takmer nevyhnutne povedie k prehre v zápase so vzrástajúcim sa islamom, ktorý útočí na Západ.

Pri prehrávaní kultúrnej vojny strácame aj pôdu pre našu obranu pred islamskou agresiou, ale dôvod pre to je oveľa komplexnejší, než si niektorí myslia. Existuje zavádzajúce zjednodušenie súvislosti medzi týmito dvomi konfliktmi. Spoločný argument –, ktorý mnoho konzervatívnych kresťanov považuje za presvedčivý – spočíva v tom, že moslimské ponosy na Západ majú svoju príčinu výlučne v našom kultúrnom úpadku. Samozrejme, že v našej kultúre je toho veľa skazeného. Problém tohto argumentu je totiž v tom, že **neuznáva, žeby niečo zlé mohlo byť aj s islamom** – niečo, čo sa nedá do poriadku, ani keď my svoju kultúru úplne zmeníme a napravíme sa. Napriek tomu je to pôsobivý argument a je potrebné sa mu venovať.

Podľa neho Američania do sveta vyvážajú obscénnosť a neresti, čo podryva ich spoločnosť, ktorá sa cíti ohrozená. Takže podľa moslimského názoru Amerika začala bojovať proti islamu už dávno pred 9/11. To však nevysvetľuje, prečo radikálni moslimovia útočia aj na iné tradičné národy v Indii či Indonézii, alebo prečo tradiční sunnitskí moslimovia vyhadzujú do vzduchu tradičné šiítske štvrte. A tiež to nevysvetľuje, prečo moslimovia v 7. storočí vyrazili z Arábie a podrobili si väčšinu Stredného východu, celú Severnú Afriku a väčšinu Španielska. Nech už by boli dôvody pre to akékoľvek, určite nemajú nič spoločné

s nemravnými obrázkami vysielanými cez internet do moslimských spoločností. V Španielsku 8. storočia neexistovala internetová pornografia a predsa ju Mohamedovi učeníci dobyli. Naša kultúrna degenerácia síce je jedným z faktorov a dôvodov vojny proti nám, ale nie je to rozhodujúci faktor. Moslimská agresia v minulosti nikdy nepotrebovala zámienku nemoslimskej dekadentnosti.

Je pravda, že naše víťazstvo v kultúrnej vojne proti dekadencii by nám pomohlo v boji proti islamskej agresii, ale nie tak, ako si niektorí myslia, čiže, že budeme moslimov menej dráždiť. Je isté, že to nebola naša nemravnosť (Britney Spearsová), ktorá spôsobila 9/11, ale tiež je isté, že výsledok kultúrnej vojny má súvislosť s výsledkom vojny, ktorú islam vyhlásil Západu.

Jednou zo stratégií, ktorá sa často navrhuje pre obranu proti islamskej agresii, je najstť spôsob, ako pomôcť umierneným moslimom pri kladení odporu proti radikálnym moslimom. Súčasťou rozšíreného argumentu je, že tradiční americkí kresťania a tradiční moslimovia sú prirodzení spojenci, pretože jedni i druhí sú nábožensky a spoločensky konzervatívni a zdieľajú mnoho spoločných hodnôt. Podľa názoru D'Souzu na to, aby sme zabránili tradičným moslimom sklznúť do radikálneho tábora, im potrebujeme ukázať, že existuje iná Amerika, ktorú nereprezentujú hviezdy popu a tí, ktorí požadujú uvoľnenú sexuálnu morálku v mene občianskej slobody. D'Souza odporúča, aby sa tradiční kresťania a tradiční moslimovia zjednotili proti morálnej degenerácii a spoločne pracovali na medzinárodných fórach s cieľom blokovať vnucovanie umelých potratov a homosexuálnych zväzkov.

Argument D'Souzu je pomýlený, pretože veľmi preceňuje podobnosti medzi tradičnými americkými kresťanmi a tradičnými moslimami. Napriek tomu nemá zmysel snažiť sa získať „srdce a mysle“ umiernených moslimov, keď jediná tvár Ameriky, ktorú dokážeme projektovať je prázdna vizáž poslednej celebrity. Jedným z bezpečných spôsobov ako prehrať vojnu ideí, je utvrdiť moslimský svet v presvedčení, že západná kultúra = pop kultúra. Ak je toto to najlepšie, čo dokážeme, vtedy náš nárok hovoriť s morálnou autoritou o chybách islamu bude vyznievať veľmi plytko.

Vezmime si zaobchádzanie s moslimskými ženami. V islamských spoločnostiach sa so ženami zaobchádza ako s tovarom a sexuálnymi objektmi, ale moslimskí apologéti zasa obracajú pozornosť na Britney Spearsovú a spol. a hovoria, že my robíme to isté. A naša komodifikácia žien sa neobmedzuje na zábavný priemysel. Ako sociológ George Gilder tvrdil pred 30 rokmi, americká prax viacerých manželiek cez rozvody a opätovné sobáše nie je nič iné než sériová polygamia. Ako sa tento jav vzťahuje, náš argument proti moslimskej polygamii zoslabol. Ale... Neexistuje morálna rovnocennosť medzi vnútenou subordináciou moslimských žien a dobrovoľným správaním Američaniek. V Amerike má žena slobodu, či sa stane sexuálnym objektom alebo nie; ale v Saudskej Arábii žena nesmie opustiť dom bez manželovho povolenia. V Amerike sú bikini voliteľné, v afganských komunitách je burka povinná.

Islamská morálka je založená na donucovaní, kresťanská morálka je založená na slobode.

Je veľký rozdiel medzi islamskou cnosťou a kresťanskou cnosťou, avšak z diaľky sa rozdiel nemusí javiť tak jasne. Keď ste obeťou cunami a pomáhajú vám americkí námorníci alebo keď ste Palestínčan, ktorý je odborne liečený v izraelskej nemocnici, vidieť, ako židovsko-kresťanská morálka prechádza do reálnej charity. Bez takýchto konkrétnych skúseností sú však moslimovia náchylní zakladať svoj úsudok na mediálnych obrázkoch, ktoré nás ukazujú ako ľudí presiaknutých materializmom a nezákonným sexom.

Nestačí tvrdiť, že židovsko-kresťanská sloboda a cnosť je oveľa lepšia, aj keď navonok lepšie vôbec nevyzerá. Keď žijete v moslimskej spoločnosti, kde náboženské presvedčenie má svoj silný odraz v každodennom živote, je ťažké pochopiť, prečo údajne nadradenejšie náboženské presvedčenie Západu má taký malý dopad na morálny charakter kultúry. Môžete z toho vyvodiť záver, že kresťanstvo je neefektívna viera. Kresťania sa majú čo zamýšľať, pretože **vzrast islamského radikalizmu sa časovo zhodoval s úpadkom sexuálnej morálky medzi kresťanmi**. Hoci cirkvi celkom efektívne pracovali na zvýšení povedomia o sociálnej spravodlivosti, boli málo účinné ba dokonca ochotné venovať pozornosť aj otázkam sexuálnej morálky. Pokiaľ neurobíme niečo s problémom tzv. „britneyzácie“, iba ťažko presvedčíme moslimský svet, že máme lepšiu alternatívu oproti šarii.



Zdroj: Pixabay

Napokon však žiadna, ani tá najúčinnnejšia kultúrna reforma z našej strany neodstráni hlavný motív útokov moslimov proti nám. **Islam prikazuje viesť proti nám džihád nie preto, že sme dekadentní, ale preto, lebo nie sme moslimovia**. Aj keby sa všetci na Západe stali vzornými kresťanmi, nič by sa nezmenilo u tých, ktorí nás chcú dobyť. Podľa ich doktríny **nemoslimovia musia byť konvertovať alebo sa podriaďiť**.

Napriek tomu existuje jeden veľmi silný dôvod, aby sa zreformovali a začali viesť kultúrny zápas. Najdôležitejšou otázkou, ktorú si máme položiť o našom morálnom úpadku, nie je „aký to má vplyv na moslimov?“, ale skôr **„aký to má vplyv na nás?“** Víťazstvo v kultúrnej vojne doma nemusí presvedčiť tradičných moslimov, aby sa pridali na našu stranu a nie k radikálnym moslimom, ale môže **nám** dať vôľu postaviť sa džihádu na odpor, nech už prichádza vo forme bômb alebo vo forme politického a kultúrneho tlaku (aký dnes zažívajú vo Francúzsku, Anglicku, Dánsku). Jedným z následkov morálneho úpadku je to, že ľudia strácajú presvedčenie, že majú niečo, za čo sa oplatí bojovať. Európa je už na ceste, kedy stráca toto presvedčenie a neprekvapuje, že je to Európa, ktorú kultúrna ľavica v Amerike považuje za vzor hodný napodobňovania. Keď má Európa čomu učiť ostatný svet, potom je to to, že **ľudia, ktorí sa podriaďia každej svojej túžbe, sa čoskoro ocitnú v stave permanentnej podriadenosti (submisie)**.

Významný historik Arnold J. Toynbee napísal: *„Civilizácie umierajú v dôsledku samovraždy, nie vraždy.“* Predpovede o samovražde Západu nie sú nové, ale to neznamená, že sa neudeje. Rím nebol postavený za jeden deň, ani nepadol za jeden deň; ale jeho pád –, keď už k nemu došlo – zdá sa, že súvisel s tým, čo by sme dnes nazvali „spoločnosť zábavy“. Ako ukázal úpadok Rímskej ríše, spoločnosť sa môže baviť a baviť až na smrť určitý čas, dovtedy, kým sa na obzore neukáže odhodlaný nepriateľ, ktorý jej zasadí poslednú ranu.

Na druhej strane moc a vplyv zabávačov je dnes asi tisíckrát väčší, než tomu bolo v starovekom Ríme. Celodenné zabávanie sa bolo čosi, čo si iba cisár a hŕstka aristokratov mohla dovoliť, pričom najhoršia rímska dekadencia nemala dopad na vidiek. Dnes vďaka moci internetu a káblovej a satelitnej televízie má ktorýkoľvek Američan k dispozícii pohľad na oveľa viac nemorálnych fantázií, než si taký cisár Nero mohol predstaviť. My v skutočnosti ani nevieme, aký to má skutočný efekt. Žijeme v bezprecedentnom historickom prostredí. Televízia sa začala šíriť po roku 1950, výber z dvesto programov, internet a iPody sú vynálezy nedávnej minulosti.

Väčšina ľudí si uvedomuje, že zábava je rozptýlením od hlavných starostí života a je si vedomá toho, že trochu rozptýlenia je zdravá vec. **Čo sa však stane, keď sa zábava stane hlavnou vecou?** (tzn., keď bude na prvom mieste). Je známe, že hlasité počúvanie rapovej a rockovej hudby spôsobuje u mladých ľudí predčasnú hluchotu. Nie sú títo mladí ľudia predčasne slepí a hluchí, keď nevidia, ako spoločnosť upadá? Netýka sa to však len mladých ľudí. Koľko dôchodcov je prilepených k televízii po celý deň, alebo celé hodiny surfujú na internete či hrajú počítačové hry? **Koľko dospelých venuje značnú časť svojich víkendov a duševnej energie triviálnemu sledovaniu, či mužstvo A porazí mužstvo B?**

Cez druhú svetovú vojnu sa aj zábavný priemysel postavil na obranu tradičnej kultúry. Filmári podporovali vernosť rodine, náboženstvu a krajine a po bombardovaní Pearl Harboru Hollywood odpovedal v krátkom čase filmami, ktoré pomáhali formovať vlastenecké povedomie.

Od 9/11 uplynulo už 11 rokov, ale z Hollywoodu nevychádza nič, čo by aspoň trochu bolo podobné vojne, ktorú proti nám vedú islamisti. Väčšina toho, čo sa tam produkuje, skôr podryva než posilňuje americké vlastenectvo. Dôvod je ten, že dnešní filmoví tvorcovia sú iní, než tí v minulosti. Skrátka a dobre, nepreukazujú vernosť občianskym, rodinným ani náboženským záväzkom. Okrem toho súčasné správy a zábava privádzajú určitú **stratu pamäte**. Pre médiá je dôležitá iba prítomnosť. Preto je také ťažké pripomínať si dátum 9/11, ktorý sa zdá ako dávna história. Na rozdiel od nás si islamskí fundamentalisti dobre pamätajú 11. september 1683. Bol to deň, kedy boli porazené vojská osmanských Turkov pri Viedni a kedy začal dlhodobý úpadok islamskej moci.

Jednotlivci rozmyšľajú o samovražde, keď ich život, zdá sa, nemá nijaký pevný bod či smer, keď nemá nijaké prepojenie so zmysluplnou minulosťou či zmysluplnou budúcnosťou. A toto platí aj pre celé národy. Vzdali sa úsilia, ktoré je potrebné pre prežitie, keď strácajú zmysel pre cieľ. Hoci nám pop zábava poskytuje veľa intenzivity, **nepomáha nám nájsť zmysel našich životov**; namiesto toho nás odvádza od kladenia si otázok o konečnom zmysle a vytvorením mládežníckej subkultúry odcudzuje mladých od ľudí a tradícií, ktoré by mohli poskytnúť odpovede na tieto otázky.

Naše prežitie nezávisí od vytvorenia sledu chvíľkových pocitov, ale **od nájdania príbehov, ktoré nám povedia, kto sme, odkiaľ sme a kam ideme**. Tieto príbehy je však čoraz ťažšie nájsť. Čím viac naša pop kultúra expanduje, tým viac sa scvrkáva naša tradičná kultúra. Podľa správy vydananej *National Association of Scholars* v roku 2011, **iba 2 % amerických univerzít ponúka kurzy o Západnej civilizácii**. Na druhej strane sa namiesto toho ponúkajú gendrové a rasové kurzy. Keď si univerzitní študenti zvolia západnú históriu alebo dedičstvo, často ich učia, aby sa za ňu hanbili. (!) Je jasné, že ľudia, ktorí nepoznajú svoju civilizáciu, nebudú ju ani brániť. **Nevieme, prečo by sme mali brániť**

západnú civilizáciu, pretože nevieme odpovedať ani na otázku: „Prečo žijeme?“ Naša schopnosť klásť odpor voči agresii – či už kultúrnej alebo vojenskej – závisí od presvedčenia, že máme čosi, čo stojí za to brániť: čosi, čo by sa malo uchovať nielen kvôli nám, ale aj kvôli tým (pre dobro tých), ktorí na nás útočia.

Kresťanstvo má pritom veľmi dobrú odpoveď na otázku: „Prečo žijeme?“ A **odpoveď prichádza vo forme príbehu**. To, že Boh je nazývaný ako Autor spásy a evanjeliá ako „najväčší príbeh, aký bol kedy rozpovedaný“, má svoj dôvod. Je to príbeh – kozmická dráma, v ktorej sa niektoré dejové vlákna spoja až vo večnosti. ... Kresťanstvo tvrdí, že príbeh nášho života je spätý s preklenujúcim príbehom Stvorenia, Pádu, Zápasu a Vykúpenia.

Ako povedal C. S. Lewis o Tolkienových príbehoch: *„Jednou z hlavných vecí, ktoré autor chce povedať, je to, že reálny život človeka je životom mýtickej a heroickej kvality.“*

V každom prípade kresťanstvo skutočne dáva odpoveď na otázku: „Prečo existujeme?!“ Poskytuje príbeh, ktorý bráni tomu, aby sa jednotlivci a ľudia vzdávali zoči-voči nebezpečenstvám a ťažkostiam. Okrem toho, ako to zdôraznil G. K. Chesterton: „je to príbeh, ktorý napĺňa dve ľudské potreby: **Napĺňa mytologické hľadanie romance (milostného príbehu) tým, že je to príbeh a filozofické hľadanie pravdy tým, že je to príbeh pravdivý.**“

Existuje súvislosť medzi príbehom a morálkou.

Môžeme oproti burke postaviť bikini? Pokiaľ ľudia nemajú pre čo žiť okrem zábavy, so všetkou pravdepodobnosťou budú prví, ktorí nasadnú do lietadla a budú utekať preč, keď začnú padať bomby (V Izraeli proti moslimom, ktorí ich chcú zahnať do mora).

Budú fanúškovia Britney Spearsovej v prvej línii pri obrane slobody, alebo ich bude niečo iné zaujímať okrem seba? Značná časť pop kultúry má v dlhodobej perspektíve demoralizujúci efekt. Pre obrancov pop kultúry sexuálna uvoľnenosť a morálna permissivita sú pozitívne dobrá a teda stelesňujú najvyšší zmysel slobody. Médiá si nerobia starosti so všetkými tínedžermi, ktorí trpia v dôsledku pohlavných chorôb, tehotenstiev, abortov a emocionálnych traum sčasti aj preto, lebo Britney a ďalší ako ona, im boli predkladaní za najvyššie vzory hodné napodobňovania.

Pop kultúra je mocná a bude nás odvádzať od skutočných zdrojov sily našej kultúry.

Preložené s miernymi úpravami textu podľa knihy Christianity, Islam and Atheism: The Struggle for the Soul of the West, s aktualizovaním niektorých informácií a zverejnené so súhlasom autora.

1. časť

2. časť

3. časť

4. časť

5. časť

6. časť

7. časť

8. časť

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kulturna-vojna-a-teroristicka-vojna-nevyhadzujte-britney-s-vodou-po-kupani/>